

Zondagmorgen 11 juli 2021

*Een meezennestje is uitgebroken,
dat, in den wulgentronk
gedoken,
met vijftien eikes blonk;
ze zitten in den boom te spelen,
tak-op, tak-af, tak-uit, tak-in, tak-om,
met velen
en 'k lach mij, 'k lach mij, 'k lach mij bijkans krom.*

Aan dit gedichtje van Guido Gezelle moest ik denken toen ik op een zonloze miezerige ochtend de tuin in keek. Ik zag een stuk of zes jonge meesjes, nog een beetje onwennig met fladderende vleugeltjes heen en weer vliegen. Van de takken van de meidoorn, tussen de bladeren van de sering, naar de muur waar het hokje hing en weer terug. Het was prachtig om te zien. Het leek wel of ze er geen genoeg van konden krijgen.

Ik had het magische moment van uitvliegen wel niet meegemaakt, maar toch, dit was echt genieten. Opeens zag ik een van de ouders het hokje weer ingaan. Ik bleef geboeid kijken.

Na enige tijd verscheen er een snaveltje, toen een kopje. Nog een vogeltje!

Het achterblijvertje vloog naar buiten om samen met zijn broertjes en zusjes, na nog even in de veilige tuin rond gevlogen te hebben, de wijde wereld in te gaan...

*daar vliegen ze, al med' een, te zamen,
tak-om, tak-op, tak-af, tak-in, tak-uit,
en, amen,
het meezennestje is weêrom ijele en uit.*

en ik, ik bleef met een leeg-nest syndroom achter.....hopend dat ze goed terecht komen en niet door een buurtkat of grote vogel gepakt worden. Mijn gedachten gaan uit naar al die jongeren die een jaar lang hun vleugels niet uit konden slaan en nu dol enthousiast de vrijheid omarmen. Wat zullen ze allemaal tegenkomen? Ik wens hen veel moed, in goed vertrouwen dat ze hun weg wel zullen vinden.

Ali van Leeuwen

vlietweg10@gmail.com

een fijne zondag, Eva, Jan en Ali